

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 23. octobar 2020. godine
Br.ref.:RK 1630/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI15/19

Podnosilac

Shemsi Ferizi

**Ocena ustavnosti presude Osnovnog suda u Prištini
NJN. br. 157/2017 od 13. aprila 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Shemsi Ferizi (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), kojeg zastupa Mustafë Musa, advokat iz Gnjilana.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude Osnovnog suda u Prištini NJN. br. 157/2017 od 13. aprila 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih prava koja su zagantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav), a u vezi sa članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), i članom 2, Protokola br. 7 (Pravo na žalbu u krivičnim stvarima) EKLJP-a. Podnosilac zahteva takođe tvrdi povredu članova 8 i 11 Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113 (1) i (7) [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) kao i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 22. januara 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 6. februara 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Remzije Istrefi-Peci za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Gresa Caka-Nimani Safet Hoxha.
7. Dana 26. februara 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i zatražio je od njega da podnese ovlašćenje za zastupanje podnosioca zahteva pred Sudom.
8. Dana 8. marta 2019. godine, zastupnik podnosioca zahteva je podneo jedan dokument sa naslovom "zahtev za ažuriranje predmeta" kojom prilikom je tražio od Suda da se "u što kraćem roku odluči u vezi sa ponovnim razmatranjem krivičnog postupka".
9. Dana 29. marta 2019. godine, zastupnik podnosioca zahteva je podneo gore navedeno ovlašćenje na Sud.
10. Dana 19. aprila 2019. godine, jedna kopija zahteva je poslata Osnovnom sudu u Prištini.

11. Dana 23. maja 2019. godine, Osnovni sud u Prištini je podneo spise predmeta u obimu od 131 stranice koji su bili povezani sa postupcima međunarodne saradnje u krivičnom predmetu tog navedenog slučaja. Osnovni sud u Prištini je takođe podneo i odgovor sa materijalnog i proceduralnog aspekta o tvrdnjama koje su navedene od strane podnosioca zahteva br. KI15/19.
12. Dana 14. avgusta 2019. godine, Sud je zatražio od zastupnika podnosioca zahteva da podnese dokaz (povratnicu) koja potvrđuje datum prijema osporene odluke Osnovnog suda u Prištini.
13. Istog danuma, Sud je zatražio od Osnovnog suda u Prištini da podnese dokaz (povratnicu) koja potvrđuje datum prijema od strane podnosioca zahteva osporene odluke Osnovnog suda u Prištini.
14. Dana 30. avgusta 2019. godine, jedna kopija zahteva je poslata i Ministarstvu pravde, od kojeg je takođe zatraženo da podnese dokaz (povratnicu) koja potvrđuje datum prijema od strane podnosioca zahteva osporene odluke Osnovnog suda u Prištini.
15. Dana 22. i 30. avgusta 2019. godine i 5. septembra 2019. godine, Osnovni sud u Prištini, Ministarstvo pravde i zastupnik podnosioca zahteva su podneli svoje odgovore u vezi sa zahtevom br. KI15/19.
16. Odgovori Osnovnog suda u Prištini, Ministarstva pravde i zastupnika podnosioca zahteva su navedeni u daljem tekstu kod ocene prihvatljivosti zahteva.
17. Dana 5. februara 2020. godine, Sud je odlučio da se zahtev br. KI15/19 razmotri nekog drugog datuma, zbog dopunjavanja izveštaja sudije izvestioca sa dodatnim podacima.
18. Dana 15. maja 2020. godine, Sud je ponovo zatražio od Ministarstva pravde i Osnovnog suda u Prištini da podnesu dokaz (povratnicu) koji potvrđuje datum kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku Osnovnog suda u Prištini.
19. Dana 18. maja i 4. juna 2020. godine, Ministarstvo pravde i Osnovni sud u Prištini su podneli svoje odgovore u vezi sa zahtevom br. KI15/19.
20. Odgovori Ministarstva pravde i Osnovnog suda u Prištini su navedeni u daljem tekstu kod ocene prihvatljivosti zahteva.
21. Dana 23. septembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

22. Iz dokumenata koji su uvršteni u zahtevu, proizilazi da je podnosilac zahteva bio kažnjen doživotnom kaznom zatvora od strane krivičnog suda u Bazelu – Švajcarska i to presudom SG 2002/248 St/Sc/ste od 19.09.2002. godine, koja je postala pravosnažna 26.09.2003. godine, a zbog krivičnog dela ubistvo i višestruko ubistvo u pokušaju, a na osnovu člana 112, člana 68 (1), člana 69 i člana 55 alineja 1 Krivičnog zakona Švajcarske.
23. Dana 25. septembra 2017. godine, Ministarstvo pravde Republike Kosovo je primilo dopis od Federalnog departmana za pravdu i policiju Švajcarske, kojim je data saglasnost po zahtevu podnosioca zahteva (osuđenog Shemsija Ferizija) za transfer iz Korektivne institucije u Švajcarskoj u Korektivnu instituciju Republike Kosovo za izdržavanje preostalog dela kazne.
24. Švajcarska konfederacija – Federalni departman za pravdu i policiju Švajcarske su podneli sledeća dokumenta: (i) pravosnažnu odluku Krivičnog suda Basel-Stadt, SG 2002/248 St/Sc/ste od 19.09.2002. godine; (ii) zahtev za transfer od 31.03.2015. godine u Menzingenu - Švajcarska; (iii) dopis od 06.05.2015. godine od Odeljenja pravde i bezbednosti kantona Basel-Stadt-Služba za građane i migraciju, Zatvorski biro za sprovođenje zakona; (iv) kopiju zakonskih odredbi koje su primenjene; (v) izvod rođenih – uključujući i podatke o identitetu okrivljenog (podnosioca zahteva).
25. Dana 20. decembra 2017. godine, Ministarstvo pravde Republike Kosovo je podnelo zahtev Osnovnom sudu u Prištini za preduzimanje mera u vezi sa transferom podnosioca zahteva iz Korektivne institucije Švajcarske u Korektivnu instituciju Republike Kosovo.
26. Dana 13. aprila 2018. godine, Osnovni sud u Prištini je, (presuda NJN. br. 157/2017) u pitanju konverzije kazne doživotnog zatvora, koja je izrečena od strane Krivičnog suda Basel-Stadt (grad Bazel) u Švajcarskoj, presudom SG 2002/248 St/Sc/ste od 19.09.2002. godine, koja je postala pravosnažna dana 26.09.2003. godine, protiv osuđenog Shemsija Ferizija, a za krivično delo ubistvo i višestruko ubistvo u pokušaju, na osnovu člana 112, člana 68 (1), člana 69 i člana 55 alineja 1 Krivičnog zakona Švajcarske, odlučujući po zahtevu Ministarstva pravde Republike Kosova u odnosu na dopis od Federalnog departmana za pravdu i policiju, putem kojeg je data saglasnost za transfer a na osnovu zahteva osuđenog Shemsi Ferizija za njegov transfer iz Biroa za Sprovođenje zakona - Švajcarska, u Korektivne institucije u Republici Kosova, na sednici veća koja je održana dana 13.04.2018. godine, doneo presudu: *“Jedinstvenu kaznu doživotnog zatvora a u tu kaznu će se računati i vreme koje je provedeno u pritvoru od 26.02.2001. godine pa nadalje”*.
27. Gore navedena presuda Osnovnog suda je odredila: (i) da je podnosilac zahteva dao svoju saglasnost za transfer i konverziju kazne od švajcarskih vlasti na kosovske vlasti; (ii) transfer i konverzija kazne podnosioca zahteva je izvršena na osnovu člana 65 Zakona o pravnoj međunarodnoj saradnji u krivičnim pitanima; i, (iii) da postoji Sporazum između Republike Kosovo i Švajcarske Konfederacije o transferu osuđenih lica.

28. Na kraju, Osnovni Sud je odredio da: *“Na osnovu člana 63 stav 2 Zakona o Međunarodnoj saradnji u krivičnim pitanjima br. 04/L-213, protiv ove presude nije dozvoljena žalba”*.
29. Dana 18. maja 2018. godine, Ministarstvo pravde se obratilo Federalnom departmanu za pravdu i policiju Švajcarske konfederacije sa zahtevom za transfer [Ref. MD/DBGJ/2086/fg/18; DBNJ/2014/1377], gde je potvrdio odluku za dozvoljavanje transfera podnosioca azhteva, zato što su ispunjeni svi uslovi prema sporazmu o saradnji između Švajcarske konfederacije i Republike Kosovo za saradnju u krivičnim slučajevima.

Navodi podnosioca zahteva

30. Podnosilac zahteva navodi da je došlo do povreda članova 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) i članom 2 Protokola br. 7 (Pravo na žalbu u krivičnim stvarima) EKLJP-a. Podnosilac zahteva takođe tvrdi i povredu članova 8 i 11 UDLJP-a.
31. Podnosilac zahteva tvrdi: *“Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda od 04.11.1950. god. izmenjena Protokolima br. 11 i br. 14 u članu 6 predviđa jedno pravično suđenje, gde stav 1 predviđa da Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom, što u konkretnom slučaju nije omogućeno okrivljenom Shemsiju da se kao okrivljeni uopšte sasluša od Osnovnog suda u Prištini”*.
32. Podnosilac zahteva tvrdi: *“Protokol 7 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, izmenjen Protokolom br. 11, Strasbrug, 22.11.1984. god., u članu 2 predviđa pravo žalbe u krivičnoj stvari. Svako ko je odlukom suda osuđen za krivično delo ima pravo da njegovu osudu ili kaznu preispita viši sud. Ostvarivanje ovog prava, uključujući i osnove za njegovo korišćenje, uređuje se zakonom”*.
33. Što se tiče garancija iz članova 8 i 11 Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima, podnosilac zahteva tvrdi: *“U Univerzalnoj deklaraciji za ljudska prava (10.12.1948. god.), u članu 8 predviđa da Svako ima pravo na delotvorni pravni lek pred nadležnim nacionalnim sudovima protiv dela kojima se krše osnovna prava koja su mu priznata ustavom ili zakonima. Da bi onda nastavio u članu 11, ne sme se izricati teža kazna od one koja se mogla primeniti u vreme kada je krivično delo izvršeno. Što se nije postupilo u konkretnom slučaju, pošto je krivično delo izvršeno dana 26.02.2001. god., kada je bio na snazi Krivični zakonik SAP Kosova, dok je pobijenom presudom primenjen Krivični zakonik RS, koji je nepovoljniji za okrivljenog Shemsija”*.
34. Što se tiče primene zakona koji je nepovoljniji, podnosilac zahteva tvrdi: *“Krivični zakonik SPAK-a, koji je bio na snazi u vremenu kada je izvršeno krivično delo, za krivično delo teško ubistvo je predviđao kaznu ne nižu od 10*

godina ili smrtnu kaznu, međutim pošto je smrtna kazna zabranjena na osnovu odredbe člana 25 stav 3 Ustava Republike Kosovo da bi zatim nastavio sa odredbom iz člana 22 Ustava, predviđa se neposredno sprovođenje međunarodnih sporazuma i međunarodnih instrumenata. Tako da, po ovoj odredbi, gore navedene odredbe Međunarodnih konvencija i protokola se primenjuju neposredno u Republici Kosovo, a koje su u konkretnom slučaju povređene od strane Osnovnog suda u Prištini presudom NJN. br. 157/2017”.

35. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da: “Našim zahtevom zahtevamo da se ustanovi da je presuda Osnovnog suda u Prištini NJN br. 157/17 od 13.04.2018. god., doneta flagrantnim povredama garantovanih prava okrivljenog Shemsi Ferizi iz sela Vernice, SO Mitrovica, pošto mu nije omogućeno da predstavi njegovu odbranu, da mu je osporeno pravo na žalbu protiv ove presude i da je sud primenio zakon koji nije bio na snazi za vreme izvršenja krivičnog dela, a koji je zakon mnogo nepovoljniji od zakona iz vremena kada je izvršeno krivično delo, koji u ono vreme nije predviđao vrstu kazne doživotnog zatvora”.

Relevantne zakonske odredbe

KRIVIČNI ZAKONIK REPUBLIKE KOSOVA BR. 04/L-082

Član 44

Kazna doživotnog zatvora

1. Zakon može odrediti kaznu doživotnog zatvora za najteža krivična dela, počinjena pod naročito otežavajućim okolnostima, ili krivična dela koja su izazvala veoma teške posledice.
2. Zakon ne može propisati kaznu doživotnog zatvora kao jedinu glavnu kaznu za određeno krivično delo.
3. Kazna doživotnog zatvora ne može biti određena licu koje u vreme izvršenja krivičnog dela nije navršilo dvadeset i jednu (21) godinu, ili licu koje je u vreme izvršenja imalo značajno umanjenu sposobnost rasuđivanja.

Član 45

Kazna zatvora

1. Kazna zatvora ne može biti kraća od trideset (30) dana niti duža od dvadeset i pet (25) godina.
2. Kazna zatvora se izriče u punim godinama i mesecima, a u slučajevima gde je ispod šest (6) meseci, u punim danima.

KRIVIČNI ZAKON SOCIJALISTIČKE AUTONOMNE POKRAJINE KOSOVA (br. 011-25/17, 28. juni 1977. godine)

Ubistvo
Član 30

[...]

(2) Kaznom ne manjom od deset godina ili smrtnom kaznom će se kazniti:

1) Svako ko drugog liši života na svirep ili podmukao način;

2) Svako ko drugog liši života i pri tom sa umišljajem dovede u opasnost život još nekog lica.

ZAKON BR. 04/L-213 O MEĐUNARODNOJ PRAVNOJ SARADNJI U KRIVIČNIM PITANJIMA

Član 62

Predmet i uslovi za premeštaj

1. Ministarstvo može da odobrava premeštaj u popravne institucije u Republici Kosovo, na održavanje kazne ili preostalog dela kazne pod uslovom da krivično delo za čije je izvršenje osoba kažnjena u osuđujućoj državi, važi kao krivično delo i na osnovu domaćih zakona.

2. Premeštaj može biti odobren na osnovu zahteva koji se podnosi Ministarstvu od strane države izricanja kazne ili osuđenog ili lica koje on ili ona ovlasti, ako države izricanja kazne pristane na premeštaj.

Član 63

Postupak izvršenja

1. Lica prebačena prema ovom zakonu podležu jednom od sledećih postupaka:

1.1. Nastavak izvršenja kazne, u odnosu na države članice Evropske Unije, ili zemlje sa kojima Republika Kosovo ima međunarodne ugovore koji predviđaju nastavak izvršenja kazne;

1.2. Preinačenje kazne u odnosu na druge zemlje koje nisu one navedene u stavu 1.1 ovog člana.

2. Osnovni sud u Prištini je sud nadležan da odluci u vezi pomenute procedure u skladu sa stavom 1 ovog člana. Na ove odluke se ne može uložiti žalba.

Član 64

Nastavak izvršenja kazne

1. U slučajevima navedenim u stavu 1.1 člana 63, ovog zakona nadležni sud će izdati odluku o nastavku izvršenja kazne izrečene u državi izricanja kazne. Sud je dužan da se pridržava pravne prirode i trajanja kazne izrečene u državi izricanja kazne.

2. U slučaju da je kazna izrečena u državi izricanja kazne, po svojoj prirodi ili trajanju neuskladiva sa domaćim zakonodavstvom, kazna se mora preinačiti u skladu sa članom 65 ovog zakona.

Član 65

Preinačenje kazne

1. U slučajevima navedenim u stavu 1.2 člana 63 ovog zakona, nadležan sud donosi odluku o izricanju kazne u skladu sa domaćim zakonodavstvom.

2. U toku usklađivanja kazne sud treba da:

2.1. što je više moguće, poštuje činjenice iznete u presudi donetoj od strane države izricanja kazne;

2.2. neće preinačiti kaznu zatvora u novčanu kaznu;

2.3. izračuna konačno vreme vođenja u državi izricanja kazne osuđenog lica, i

2.4. ne otežava krivično pravni status osuđenog lica i nije obavezan nijednom minimalnom sankcijom za krivično delo utvrđeno zakonom države izricanja kazne.

3. Postupak izmena mora biti završen pre transfera osuđenog lica.

SPORAZUM IZMEĐU REPUBLIKE KOSOVO I ŠVAJCARSKEKONFEDERACIJE O TRANSFERU OSUĐENIH LICA (Dekret br. DMN-004-2012, 1. juni 2012. godine)

Član 12 Posledice transfera za državu izvršavanja kazne

1. Nadležni organi izvršavanja kazne moraju:

a) u slučaju Republike Kosovo, da pretvore kaznu sudskim ili administrativnim postupkom u odluku svoje države, zamenjujući sankciju izrečenu u Švajcarskoj Konfederaciji sankcijom predviđenom zakonodavstvom Republike Kosovo za isto krivično delo, u skladu sa uslovima predviđenim u članu 13, stav 1.

[...]

2. izvršavanje kazne regulisaće se zakonodavstvom države izvršavanja kazne i samo će ta država biti merodavna za donošenje potrebnih odluka.

Član 13 Dalje izvršavanje i izmena kazne

1. U slučaju izmene kazne u skladu sa članom 12, stav 1.a), primenjivaće se postupak predviđen zakonodavstvom Republike Kosovo. Prilikom izmene kazne, nadležni organ:

a) Rukovodiće se nalazima i utvrđenim činjenicama u onoj meri u kojoj su one eksplicitno ili implicitno vidljive iz presude izrečene u Švajcarskoj Konfederaciji;

b) Neće moći da zameni sankciju koja predviđa lišavanje slobode novčanom kaznom;

c) Uračunaće u potpunosti vreme koje je osuđeno lice provelo lišeno slobode; i

d) Neće pogoršati krivični položaj osuđenog lica i neće se rukovoditi nijednom minimalnom sankcijom, koju zakonodavstvo Republike Kosovo previđa za izvršeno krivično delo ili više krivičnih dela.

2. *U slučaju daljeg izdržavanja kazne u skladu sa članom 12, stav 1.b), Švajcarska Konfederacija biće obavezna pravnom prirodom i dužinom kazne izrečen od strane Republike Kosovo.
Ukoliko je, međutim, ova kazna u pogledu njene pravne prirode ili trajanja nespojiva sa zakonodavstvom Švajcarske Konfederacije, ili kada njeno zakonodavstvo to zahteva, Švajcarska Konfederacija može da, putem sudskog ili administrativnog naloga, prilagodi sankciju kazni ili meri predviđenoj za slično krivično delo njenim zakonodavstvom. Što se tiče njene prirode, ova kazna ili mera mora da što je više moguće odgovara onoj sankciji, koja je izrečena merom koja treba da se izdrži. Ona po svojoj prirodi ili trajanju ne može biti stroža od sankcije izrečene u republici Kosovo, niti prekoračiti maksimum predviđen zakonodavstvom Švajcarske Konfederacije.*
3. *Pre transfera, država izvršavanja kazne dostaviće državi izricanja kazne odluku, koja sadrži naznake za kaznu.*

Prihvatljivost zahteva

36. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i predviđene Poslovníkom.
37. S tim u vezi, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

38. Sud se takođe poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

*Član 48
[Tačnost podneska]*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49
[Rokovi]*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 (četiri) meseca. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

39. Sud se takođe poziva na pravilo 39 (1) (c) (2) i (3) (b) Poslovnika, koje navodi da:

(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

(c) ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom pravnom sredstvu

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.

(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:

[...]

(b) kada zahtev nije racione materiae u skladu sa Ustavom”.

40. U tom pravcu, Sud primećuje da postoji jedna odluka koja određuje osnovna prava i slobode podnosioca zahteva: (i) presuda SG 2002/248 St/Sc/ste Krivičnog suda u Basel-Stadt u Švajcarskoj od 19. septembra 2002. godine, kojom je izrečena kazna doživotnog zatvora protiv podnosioca zahteva; i, (ii) presuda Osnovnog suda u Prištini [NJN. br. 157/2017] od 13. aprila 2018. godine, koja ne određuje kako prava i građanske obaveze tako i krivičnu odgovornost podnosioca zahteva, ali koja omogućava konverziju, a zatim transfer, i izvršenje kazne u Korektivnim Institucijama Republike Kosova. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije podneo nikakvu tvrdnju protiv radnji švajcarskih vlasti.

41. Što se tiče utvrđivanja roka za podnošenje zahteva kako je to predviđeno članom 49. Zakona i dalje propisano pravilom 39 (1) (c) Poslovnika, u vezi sa presudom Osnovnog suda u Prištini [NJN. br. 157/2017] od 13. aprila 2018. godine, Sud primećuje da je zahtev podnosioca podnet pred ovim sudom 22. januara 2019. godine, dok je za Sud nepoznat datum kada je podnosiocu zahteva uručena presuda Osnovnog suda u Prištini [NJN. br. 157/2017] od 13. aprila 2018. godine.

42. S tim u vezi, Sud je, od Osnovnog suda u Prištini kao i od Ministarstva pravde, zatražio dokaz (povratnicu) koja govori o datumu kada je sam zastupnik podnosioca zahteva primio osporenu odluku. Nijedna od strana koje su uključene u ovom postupku nije uspjela da osigura dokaz (povratnicu) koja bi potvrdila datum prijema osporene odluke od strane podnosioca zahteva ili njegovog zastupnika.
43. U odgovoru koji je podnet pred Sudom dana 22. avgusta 2019. godine, Osnovni sud u Prištini je izjavio da: *“Presudu NIN. br. 157/2017 od 13.04.2018. god., u vezi sa premeštajem osuđenog Shemsi Ferizija je ovaj sud prosledio i predao Ministarstvu pravde dana 20.04.2018. god [...] Ministarstvo Pravde nakon prijema odluke suda koje, po zakonu, svoju odluku donosi pre premeštaja osuđenog lica, odlučuje o odobravanju ili ne premeštaja, tako da o toku – daljim postupcima nakon slanja odluke u MP uključujući i uručivanje odluke podnosiocu zahteva, to je sve u nadležnosti odlučivanja drugih vlasti, a ne suda koji je doneo odluku, što je u ovom konkretnom slučaju bio Osnovni sud u Prištini”*.
44. U odgovoru koji je podnet pred Sudom dana 5. septembra 2019. godine, Ministarstvo pravde je izjavilo: *“Imajte na umu da pošto se ovde bavimo zahtevom Suda, i povratnice i Presude Osnovnog suda u Prištini, molimo vas da isto uputite gore navedenom Sudu, kao organu koji je izdao Presudu”*.
45. U odgovoru koji je podnet pred Sudom dana 30. avgusta 2019. godine, zastupnik podnosioca zahteva je izjavio da: *“Obaveštavamo vas da nismo u stanju da ispunimo vaš zahtev zbog toga što Osnovni Sud u Prištini navedenu presudu nikada nije poslao podnosiocu zahteva Shemsi Feriziju, jer je on u to vreme bio na izdržavanju kazne u Kaznenim institucijama u Švajcarskoj, ali je ova presuda prosleđena nadležnim organima u švajcarskoj, da bi podnosilac zahteva Shemsi Ferizi bio izručen Kosovu”*.
46. Na ponovni zahtev Suda od 15. maja 2020. godine, u vezi sa datumom kada je podnosilac zahteva primio osporenu presudu, Ministarstvo pravde je u odgovoru podnetom Sudu 18. maja 2020. godine, između ostalog, naglasilo da: *“Molimo vas, imajte na umu da Ministarstvopravde kao centralni organ za međunarodnu pravnu pomoć, bez ikakve namere da se upušta u tumačenje slučaja, s najboljom namerom vas obaveštava da se odluka suda u vezi sa transferom osuđenog lica i konverzijom kazne u skladu sa Zakonom o Međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim slučajevima, član 65, stav 3, donosi pre transfera osuđenog lica i to je postupak prilagođavanja kazne u skladu sa nalazima i odlukom koja je izrečena od strane zemlje koja ga je kaznila. Takođe, u skladu sa članom 63, stav 2 gore navedenog zakona, na odluku se ne može uložiti žalba. Takođe, obaveštavamo vas da na osnovu bilateralnog sporazuma između Republike Kosova i Švajcarske Konfederacije o transferu osuđenih lica, odnosno član 16, samo zemlja koja je izrekla kaznu ima ekskluzivno pravo da odlučuje u vezi sa bilo kojim zahtevom za razmatranje odluke”*.

47. Na ponovni zahtev Suda od 15. maja 2020. godine, u vezi sa datumom kada je podnosilac zahteva primio osporenu presudu, Osnovni sud je u odgovoru podnetom Sudu dana 4. juna 2020. godine, ponovio da je osporena presuda podneta Ministarstvu pravde dana 20. aprila 2018. godine. U podnetom odgovoru, Osnovni sud je priložio i povratnicu koja potvrđuje da je osporena presuda bila uručena Ministarstvu pravde na gore navedeni datum. Osnovni sud je ponovo naglasio da: "... nakon podnošenja odluke u MP uključujući i podnošenje odluke podnosioca zahteva, nadležnost prelazi na druge organe da odlučuju a ne sud koji je doneo odluku, u ovom konkretnom slučaju Osnovni sud u Prištini".
48. Sud primećuje da, ukoliko se datum 13. april 2018. godine, kada je osporenim presudom odlučeno za konverziju kazne doživotnog zatvora, ai datum 20. april 2018. godine, kada je Osnovni sud podneo Ministarstvu pravde osporenu presudu i priložio povratnicu koja potvrđuje da je osporena presuda podneta Ministarstvu pravde, računa kao datum kada počinje da teče zakonski rok od (4) meseca, onda, proizilazi da je zahtev podnet Sudu nakon isteka roka koji je predviđen članom 49 Zakona. Međutim, imajući u obzir gore navedene odgovore, Sud smatra da se podnosiocu zahteva ne može naneti jedan ne proporcionalan teret da bi isti dokazao da je njegov zahtev bio unutar zakonskog roka. Priroda slučaja kao i činjenica da se ne dozvoljava žalba protiv presude Osnovnog suda, obavezuju Sud da ne pribegava ekstremnom formalizmu jer posebno strogo tumačenje proceduralnog pravila može pokrenuti pitanje pristupa pravdi (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a, *Perez de Rada protiv Španije*, presuda od 28. oktobra 1998. godine, stav 49).
49. U gore navedenom slučaju *Perez de Rada protiv Španije*, ESLJP je naglasio da se njegova uloga ograničava samo na utvrđivanju da li je efekat tumačenja domaćeg prava u skladu sa EKLJP-om. Ovo posebno važi za sudska tumačenja odredbi proceduralne prirode, kao što su zakonski rokovi koji regulišu podnošenje dokumenata i ulaganje žalbi. ESLJP je naglasio da su pravila za rokove ulaganja žalbi nesumnjivo dizajnirana da bi se osiguralo pravilno upravljanje pravde i saglasnost sa, u suštini, principom pravne sigurnosti. Međutim, ova pravila, odnosno, njihova primena, ne treba da ometaju sudske strane u korišćenju nekog sredstva koje je dostupno. U slučaju *Perez de Rada*, ESLJP je primetio da je podnositeljka zahteva imala jasan cilj da se žali apelacionom sudu (*Audiencia Provincial*) protiv odluke prvostepenog suda (*Aoiz Court of first instance*) koji je poništio jedan sporazum sklopljen između podnosioca i njenog suseda. Podnositeljka zahteva je bezuspešno pokušavala da žalbu protiv odluke prvostepenog suda uloži putem dežurnog suda u Madridu (*Madrid duty court*), ali, videvši da se žalba trebala uložiti prvostepenom sudu (*Aoiz court of first instance*), šef pisarnice, (*the head of the registry office*) dežurnog suda je skinuo pečat sa žalbe čineći istu nevažećom. Podnositeljka zahteva je takođe bezuspešno pokušavala da uloži žalbu prvostepenom sudu (*Aoiz court of first instance*) radi poništenja odluke tog istog suda, kojom prilikom je, proglašavajući žalbu neprihvatljivom kao neblagovremenom, sprečena bilo kakva žalba pred apelacionim sudom (*Audiencia Provincial*). ESLJP je ocenio da time što je podnositeljka bila obavezana da otputuje u Aoiz da bi mogla da uloži žalbu unutar zakonskog roka, dok je osporena odluka njoj uručena u Madridu, u ovom konkretnom

slučaju, bilo bezrazložno. ESLJP je utvrdio da posebno strogo tumačenje proceduralnih pravila u vezi sa zakonskim rokovima od strane domaćih sudova je osporilo podnositeljki zahteva pravo na pristup sudu koje je zagantovano članom 6 (1) EKLJP-a (vidi: *Perez de Rada*, citirano iznad, stavovi 43-50).

50. Samim tim, Sud će oceniti da li je presuda Osnovnog suda u Prištini [NJN. br. 157/2017] od 13. aprila 2018. godine, na neki način, povredila prava i osnovne slobode podnosioca zahteva.
51. Sud će razmotriti navode podnosioca zahteva primenjujući sudsku praksu ESLJP-a, u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači osnovna prava i slobode koje su zagantovane Ustavom.
52. U vezi sa odlukama kosovskih vlasti o konverziji, transferu i izdržavanju kazne podnosioca zahteva, Sud primećuje da i ti postupci mogu potencijalno da pokrenu pitanja ljudskih prava i osnovnih sloboda koje je ESLJP razmotrio u okviru člana 5 (Pravo na slobodu i sigurnost) EKLJP-a a u nekim slučajevima se na sopstvenu inicijativu (*own motion*) mora razmotriti da li članovi 6 (Pravo na pravično suđenje) i 7 (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP-a nalaze primenu u navedenim postupcima (vidi, *mutatis mutandis*, *Vermae protiv Finske* (odluka), br. 38704/03, 15. marta 2005. godine; *Janos Csozanski protiv Švedske* (odluka), br. 22318/02, 26. oktobra 2004. godine i predmet *Grori protiv Albanije*, ESLJP-a, predstavka br. 25336/04, presuda od 7. jula 2009. godine, stavovi 134-162 i reference koje su tu spomenute).
53. Sud, oslanjajući se na konsolidovanu praksu ESLJP-a, u principu, treba da proceni da li je postupak konverzije, transfera i izdržavanje kazne podnosioca zahteva primenjen u skladu sa jasnim i dostupnim zakonskim odredbama domaćeg i međunarodnog prava (vidi, *Grori protiv Albanije*, citirano iznad, stavovi 134-162).
54. Sud primećuje da u gore navedenom slučaju *Grori protiv Albanije*, ESLJP je utvrdio povredu člana 5 (1) EKLJP-a na štetu žalioaca zasnivajući svoju odluku na sledećem testu: (i) da li je žalilac premešten na izdržavanje kazne od italijanskih vlasti albanskim vlastima uz njegovu saglasnost, kako je to predviđao zakon o krivičnom postupku; (ii) da li su transfer i konverzija kazne imali domaći pravni osnov i (iii) bio je zasnovan na međunarodnom bilateralnom sporazumu o saradnji u krivičnim stvarima između Albanije i Italije.
55. U ovom konkretnom slučaju, Sud će oceniti da li je konverzija kazne i transfer podnosioca zahteva od Švajcarskih vlasti na kosovske vlasti, prolazi test ESLJP-a koji je korišćen u slučaju *Grori protiv Albanije*.
56. U vezi sa (i) davanjem saglasnosti podnosioca zahteva za transfer u Korektivne institucije Republike Kosova, gore navedena presuda Osnovnog suda određuje da: "*Osuđeni Shemsi Ferizi, čije prebacivanje se zahteva je državljanin Republike Kosovo, koji je dao saglasnost za prebacivanje odnosno za izdržavanje ostatka dela kazne u Korektivnim institucijama u Republici Kosovo, odluka kojom je izrečena kazna je pravosnažnog oblika, krivično delo*

za koje je proglašen krivim i osuđen se predviđa kao krivično delo i po KZK i to Krivično delo Teško ubistvo predviđeno članom 179 stav 1 tačka 8 Krivičnog zakonika Republike Kosovo i Umišljeni pokušaj ubistva iz člana 28 stav 1. [...] Davanje saglasnosti od okrivljenog za prebacivanje, odnosno izdržavanje ostatka kazne u Korektivnim institucijama Republike Kosovo rezultira iz poziva na br. MD /DMGJ/ 3937/17 DBJN/ 2009 – 00345 od 01.11.2017. god. Ministarstva pravde Republike Kosovo”.

57. U vezi sa (ii) pravnim osnovom za konverziju kazne podnosioca zahteva, gore navedena presuda Osnovnog suda određuje da: *“Iz gore navedenih razloga, ovaj sud je izvršio preinačenje kazne u skladu sa članom 65. Zakona o Međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima i ujedno smatra da su ispunjeni svi zakonski uslovi predviđeni Sporazumom između Republike Kosovo i Švajcarske konfederacije o prebacivanju osuđenih lica, i nisu prisutne predviđene činjenice koje bi predstavile prepreku u vezi sa izvršenjem ili izvršenjem prebacivanja”*.
58. U vezi sa (iii) pravnim osnovom za transfer podnosioca zahteva Međunarodnog sporazuma za transfer kod Korektivnih Institucija Republike Kosovo, gore navedena presuda Osnovnog suda navodi da: *“Veće za razmatranje Osnovnog suda u Prištini, nakon razmatranja zahteva za prebacivanje osuđenog i ostalih pratećih dokumenata, kao i nakon ocenjivanja istih, na osnovu Sporazuma o prebacivanju osuđenih lica između Vlade Republike Kosova i Švajcarske konfederacije kao i na osnovu Zakona o Međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima br. 04/L – 213, smatra sa su ispunjeni zakonski uslovi predviđeni za dozvolu prebacivanja osuđenog Shemsi Ferizi u Korektivnu instituciju Republike Kosovo”*.
59. U vezi sa računanjem vremena koje je provedeno u pritvoru od strane podnosioca zahteva, gore navedena presuda Osnovnog suda navodi: *“[...] Jedinstvenom kaznom doživotnog zatvora u koju se kaznu uračunava i vreme provedeno u pritvoru od dana 26.02.2001. god. i nadalje”*.
60. Na osnovu gore navedenog, Sud dolazi do zaključka da su konverzija kazne i transfer podnosioca zahteva primenjeni u skladu sa testom ESLJP-a koji je korišćen u slučaju *Grori protiv Albanije*, jer je: (i) podnosilac zahteva dao svoj pristanak za transfer i konverziju kazne; i (ii) transfer i konverzija kazne podnosioca zahteva je urađena u skladu sa članom 65 Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima; i, (iii) Sporazumom između Republike Kosova i Švajcarske Konfederacije o transferu osuđenih lica.
61. Stoga, ne može se reći da postupak transfera i konverzije kazne, u razumnom obimu u okolnostima slučaja, nije bio predvidiv za podnosioca zahteva ili da konverzija kazne nije bila zasnovana na postupku koji je predviđen zakonom (vidi: s druge strane, *Grori protiv Albanije*, citirano iznad, stav 161).
62. Sud još jednom podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su presudom Osnovnog suda u Prištini NJN. br. 157/2017 od 13. aprila 2018. godine povređena prava i

slobode koje su zagarantovane članovima 31 i 54 ustava a u vezi sa članom 6.1 i članom 2 Protokola br. 7. (Pravo na žalbu u krivičnim stvarima) EKLJP-a. Podnosilac zahteva takođe tvrdi povredu članova 8 i 11 UDLJP-a.

63. Stav 2, člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, propisuje: “2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda*”.
64. Član 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, propisuje: “*Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno*”.
65. Stav 1 člana 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a propisuje: “*Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom*”.
66. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, Sud primećuje da Osnovni sud tokom postupka konverzije kazne nije odredio građanska prava i obaveze kao ni osnovanosti krivične optužbe za koju se podnosilac zahteva tereti, već se samo držao zaključaka koji su predstavljeni od strane zemlje koja je izrekla kaznu (vidi: član 65 Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima br. 04/L-213). Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, postupci u vezi sa izvršenjem kazne nisu pokriveni članom 6. EKLJP-a (vidi: *mutatis mutandis, Aydin protiv Turske* (odluka), br. 41954/98, 14. septembar 2000. godine).
67. Samim tim, navod u vezi sa povredom prava na pravično i nepristrasno suđenje nije spojiv *ratione materiae* sa odredbama članova 31. Ustava a u vezi sa članom 6 (1) EKLJP-a.
68. U pogledu navoda podnosioca zahteva o povredi člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] EKLJP-a, članom 2 Protokola br. 7 [Pravo na žalbu u krivičnim stvarima] EKLJP-a i članom 8 [bez naslova] UDLJP-a, Sud primećuje da samo država koja izriče kaznu ima pravo da odlučuje o zahtevu za preispitivanje presude (vidi: član 16 presude] Sporazuma između Republike Kosovo i Švajcarske Konfederacije o premeštanju osuđenih lica) i da je Osnovni sud u Prištini nadležan za postupak izvršenja kazne i da se na njegovu odluku ne može izjaviti žalba (vidi: član 63 [Izvršni postupak] zakona br. 04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima. Međutim, Sud ocenjuje da pravo podnosioca zahteva na žalbu nije povređeno, jer mu je omogućeno i, u stvari, podneo je ustavni zahtev

ovom Sudu, koji je nadležni organ za ocenu suštine žalbi podnosioca zahteva. Pravo na sudsku zaštitu prava i na efikasno pravno sredstvo ne pruža garanciju podnosiocu zahteva za povoljan ishod (vidi: slučaj ESLJP-a *Kudla protiv Poljske*, presuda od 26. oktobra 2000. godine, stav 157). Efikasno pravno sredstvo u smislu člana 54. Ustava u vezi sa članom 13. EKLJP-a ne znači uspešno pravno sredstvo, već samo pravno sredstvo dostupno nadležnom organu za suštinsku ocenu žalbi podnosioca zahteva (vidi: slučaj ESLJP-a, *C protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, odluka iz 1983. godine).

69. Shodno tome, navod podnosioca zahteva o povredi člana 54. Ustava u vezi sa članom 13. EKLJP-a, članom 2 Protokola br. 7 EKLJP-a i članom 8. UDLJP-a, treba da se odbije, kao očigledno neosnovan.
70. Sud takođe primećuje da se podnosilac zahteva žali da u njegovom slučaju nije primenjen zakon koji je pogodniji u vezi sa vremenom kada je izvršeno krivično delo. On tvrdi da se u njegovom slučaju trebao primeniti krivični zakon Socijalističke Autonomne Pokrajine Kosovo (u daljem tekstu: SAPK) umesto krivičnog zakona koji je na snazi u Republici Kosovo.
71. S tim u vezi, Sud smatra da tvrdnja u vezi sa primenom povoljnijeg zakona, u suštini, navodi pitanje iz člana 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava, u vezi sa članom 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP-a i članom 11. [Bez naslova] UDLJP-a. Samim tim, Sud će razmotriti ovaj navod u sklopu člana 33. Ustava a u vezi sa članom 7. EKLJP-a i članom 11. UDLJP-a (vidi: *mutatis mutandis*, *Vermae protiv Finske* i *Janos Csoszanski protiv Švedske*, citirano iznad).
72. Stav 3 člana 33. Ustava propisuje: “3. *Visina kazne ne sme biti u disproporciji sa krivičnim delom*”.
73. Stav 1 člana 7 EKLJP-a propisuje: “1. *Niko se ne može smatrati krivim za krivično delo nastalo činjenjem ili nečinjenjem koje nije predstavljalo krivično delo u vreme izvršenja, prema nacionalnom ili međunarodnom pravu. Isto tako, izrečena kazna neće biti teža od one koja se primenjivala u vreme izvršenja krivičnog dela*”.
74. Stav 2, člana 11. UDLJP-a, propisuje: “*Niko se ne sme osuditi za dela ili propuštanja koja nisu predstavljala krivično delo po unutrašnjem ili međunarodnom pravu u vreme kada su izvršena. Isto tako ne sme se izricati teža kazna od one koja se mogla primeniti u vreme kada je krivično delo izvršeno*”.
75. Što se tiče navoda o primeni najpovoljnijeg zakona, naime krivičnog zakona SAPK-a, Sud primećuje da je u slučaju podnosioca zahteva na osnovu člana 12.1 a) Sporazuma između Republike Kosovo i Švajcarske Konfederacije o premeštanju osuđenih lica, propisano da će kosovske vlasti pretvoriti kaznu u sudskom ili upravnom postupku odlukom te države, zamenjujući kaznu izrečenu u Švajcarskoj Konfederaciji kaznom predviđenom zakonom Republike Kosovo za isto krivično delo.

76. Sud utvrđuje da se primena krivičnog zakona koji je na snazi u Republici Kosovo u slučaju podnosioca zahteva ne može okarakterisati kao utvrđivanje osnovanosti krivične optužbe ili nove kazne u smislu člana 33. Ustava a u vezi sa članom 7. EKLJP-a (vidi, *mutatis mutandis*, *Janos Csozanski protiv Švedske*, citirano iznad). Izuzev ovoga, ne postoji neko pravo po Ustavu ili po EKLJP-u za izdržavanje kazne zatvora u skladu sa nekim određenim režimom kazni (vidi: *mutatis mutandis*, *János Csozanszki protiv Švedske* i *Aydin protiv Turske*, citirano iznad).
77. Međutim, Sud primećuje da se članom 30 (2) 1) Krivičnog zakona SAPK-a, na koji se pozivao podnosilac zahteva, predviđalo da se za krivično delo ubistvo može izreći kazna zatvora od najmanje deset godina ili smrtna kazna. Sud ocenjuje da je navod podnosioca zahteva da je zakon SAPK-a povoljniji u njegovom slučaju, očigledno neosnovan navod, s obzirom na to da se za predmetno delo takođe predviđala smrtna kazna.
78. Na osnovu onoga što je navedeno iznad, Sud smatra da podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže da postoji suštinska osnova (*substantial grounds*) da se veruje da je primena krivičnog zakona koji je na snazi u Republici Kosovo umesto krivičnog zakona SAPK-a bila na grubi način nesrazmerna, ili da je uopšteno nesrazmerna (vidi, *mutatis mutandis*, *Vermae protiv Finske*, citirano iznad).
79. Samim tim, navod podnosioca zahteva o povredi člana 33. Ustava u vezi sa članom 7. EKLJP-a i članom 11. UDLJP-a, treba da se odbije, kao očigledno neosnovan.
80. Sledstveno tome, zahtev se po ustavnim osnovama treba odbiti kao neprihvatljiv kako je to određeno u članu 113 (7) Ustava, predviđeno članovima 47 i 48 Zakona i kako je dalje navedeno u pravilu 39 (2) i (3) (b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu da članom 113.7 Ustava, članovima 47 i 48 Zakona i u skladu sa pravilima 39 (2) i (3) (b) i 59 (2) Poslovnika, 23. septembra 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi